

amalia brăescu

nevroze și micoze

amalia brăescu

nevroze și
micoze

desene, Traian Abruda

B R U M A R
Timișoara, MMXXII

lui Traian Abruda

Incantații aliterative

Pe toboganul unui lirism de incantații aliterative își dă drumul, în *Nevroze și micoze*, Amalia Brăescu. Și o face cu atîta poftă de joacă și cu așa viteză încît trece prin limbaje succesive fără să ia seama la praguri, alunecînd din cel colocvial în cel ermetic și din cel conceptual în cel menstrual ca și cum ar urma aceeași linie melodică (și problematică). Cea melodică are continuitate, întrucît e inspirată de o stare de grație omofonică în spațiul căreia fiecare cuvînt rostit începe să murmure și să-și invoce ecourile aliterative, trecînd din notație în cîntare și incantație. La bază pare să fie o stare de levitație lingvistică prin care enunțurile trec de la sine în descîntec și obturează firul de la care poemele au pornit. E un principiu expansiv, care se răsfață în golfuri aliterative, de cele mai multe ori cu speranța că-n aceste golfuri tema se încarcă de noi valențe. Se poate întîmpla, dar de regulă muzicalizarea spontană deviază de la drum și apoi poemele trebuie întoarse cu forța. Nu-i de mirare că poemele au hopuri și că adesea calea le e curmată de aceste pasaje incantatorii, devenite mici deliruri omofone: „Știmă din eternă gheenă sunt verde geană/ euglenă în venă gem ghem de

gheenă". Acest principiu de contagiune aliterativă, folosit drept cheie ludică franceză, se bizuie și el pe credința că limba e încă plastică și plasmabilă, astfel încât genurile și diatezele pot fi interșanjabile, în nădejdea unui spor de sugestivitate. În baza lui Amalia poate zice „mă mor/ te mor” sau „mă somn/ te somn” (sau ceva de genul), cu toată speranța că astfel relevă și substratul de comuniune care stă sub aceste permutări. Indicii că toată joaca e dusă în folosul dezvelirii unor substraturi grave și dramatice sînt împrăștiate peste tot, de la referințe mitice la aluzii și inter-textualizări, toate puse – ca și tot volumul, de altfel – pe circuitele unui eros-polemos. Sînt destule reminiscențe romantice care ies la iveală, chiar dacă desfigurate și împinse spre o condiție grotescă. Dar, la urma urmei, de iubirea-moarte, de comuniunea spasmodică vorbește Amalia, de erosul ca supliciu și de visceralitatea cu metafizică. Se vede că poeta are un proiect de viziune (dar, firește, una e proiectul, altceva e viziunea) și că premeditează o desfășurare obsesivă a fatalității funeste din vocația erotică: „chemare oarbă/ din huma/ firii tale îmi pare a fi chiar prima strigare// la prima chemare/ nopțile de brumă sunt îngeri aruncați/ din lună/ nopțile de lună sunt lupi aruncați/ din brumă/ uciși vom fi cu toții/ de lună aruncată în brumă”. Imne ultragiante, ofensatoare absolut, scrie Amalia, desfigurînd iubirea cu un resentiment paroxistic: „Cățeaua rău famată a naturii/ fătată în colbul urii, e zăpăditul iubirii.” Pe acest ghem de anxii se desfășoară, ca un ritual exorcist, toată cartea.

Intensitatea acestui resentiment vine oarecum în contradicție cu buna dispoziție ludică în virtutea căreia Amalia poate face tumbe în interiorul aceluiași vers, trecînd de la declamația infatuată la decompoziția în stil infantil: „vie sunt, soare descânt/ din sclipici îl fac lipici/ apoi dau cu el în bici/ na și na și plici.” După cum, la fel de bine, poate trece de la provocări bengale la declarații fatidice: „să tulbur dracii ca nimeni altcineva să nu mă vrea/ ești primul pe lista de moarte.” Sau poate mima lirismul reflexiv, jucîndu-se în marginea dicției aforistice: „un punct din cel mai mare mic/ e un mare nimic/ locuit de o sferă infinită/ de margini nemărginită.” Cel mai îmbietor imbold rămîne însă cel al difuziei aliterative sub care ar sta ascunse zăcăminte greu descifrabile dincolo de verva barocă a șotronului omofonic: „De la o margine la alta de ploi,/ voi, cei din văi, va fi vai de voi./ Noi (să nu te îndoii,/ nu ne comemorează/ nici o amareză – în amonte freză-/ muză spartă-n buză- unică/ meduză),/ vom fi altoi din doi/ de albe ploi de anamneză -/ visează, liberă metereză!” Din loc în loc ritmul acestei verve e spart de cîte o notație sibilinică (gen „dens calvar – bulb de zar”), menită să țină treaz zumzetul de profunzime. E și asta o joacă de contrapuncte, devenită una metodică. Ori de cîte ori se avîntă în declamații, Amalia se și retrage ostentativ, retezîndu-și și ei – și poemului – iluziile de grandoare: „Scot gheare și rîd și cu munții mă frămînt -/ mă culcă vaginul în pămînt.” Expedițiile spre înalte sînt contrate de cele prin preajma rîpei

Uvedenrode, într-o tentativă de sublimare a ambelor registre. Dacă s-ar putea, Amalia ar fi și patetică și ludică deodată. Cînd nu se poate, cele două registre se incită și se exasperează reciproc.

Al. Cistelecan

ABRW 1 2021

nevroze

1

chemare oarbă
din huma
firii tale îmi pare a fi chiar prima strigare

la prima chemare
noaptele de brumă sunt îngerii aruncați
din lună
noaptele de lună sunt lupii aruncați
din brumă
uciși vom fi cu toții
de lună aruncată în brumă
scăpa -vor nevătămați morții
purtători de îngerii aruncați din lupii
ce vor soroci în fața sorții
prefă-te lup prefă-te lup
strigoi în dragoste cu noi

la a doua chemare
în groapa ta umplută cu moroi
vei pieri cu noi
gata pentru iernat prin miriște
nechemat cuprins de liniște
un lup te strigă cu ochi goi
te aduce înapoi
din semințe de noroi

la a treia chemare
în centrul nopții apare un miez de soare
hotare stăpânesc
lupii aruncați de draci din seară
în zare

seacă lună bagă lup în teacă
de răsufarea pădurii ne lipim
lupii rămân în pământ
să nu le pocească muta mutra

2

mă izolez cu vată minerală
în sânge dorm
carne de regips în sferă
bazalt mă salt în dorm în somn
în secțiunea de alerte
nu am avut ocazia să mă culc
cu tine
îmi deschid o geană
te văd în stare de toamnă
în copertă
ștearsă treabă
o să spui
click pentru detalii
eu sunt în stare gravă de vineri până mă numeri
spiță în matrită
mă prind de ora ta de somn
te dorm în domn mă dor
părți ale mele cu ale tale
zbor

3

mor de două ori
spui
ce e bine nu e rău
sunt un singur trup
spre două morți alerg
aleg
înregistrată în document cu trupul tău
zic sunt eu
gură cască prin rai nu prea bine stai
nimic nou pe aici
spui
te las acolo eu mă duc
în două trupuri mă frământ
vreau dar
doar atât?
du- mă în iad în linie să îmi formez opinie
e bine
acolo vreau cer de ere asta cer
semnezi
pe trupul meu ce e al tău
să tulbur dracii ca nimeni altcineva să nu mă vrea
ești primul pe lista de moarte
te scot de undeva din țeasta mea
venit
azi noapte

micoze

1

am încheiat mucenicia
vrednic duh mă duc
în urgia din sfârșitul ce e la începutul căii
din calea nordului oului
mă strâng sul în trup
pe tine mă scurg
cel ce ai făcut sânge mă strânge
os din a ta buză mă răsfârânge
altfel mă rup!

m-am uitat și nu mai erai nimic
fericit erai pământ de sus dus
uns la ușa raiului
pulbere de fapte foarte fine foarte
pătîmești că rău era pântecul meu
pentru tine șarpe
ce aduci?

sfârșitul roșului metal ou pe altar
mental jungher în capul tău singular
cu eve la plural
stau să mă culci
cu noaptea în genunchi
ce frângi?

cu palme bucăți rupte din rai
ai o toană

mă fixezi pe idee de moarte
de naiba de taină
veșnicia în a ta poală mă cheamă
ou vei judeca din os
mărturia cerului întors
pe dos de mir te miri decapitat
curaj voalat

am umblat desculță pentru un mort viu ou călcat
pedeapsă am umblat
am adormit în sicriu, ai uitat de mine
duh demonizat
cu oase uscate purtate
în lume îngropate
m-am sculat moartă și am fugit vie
mamă fără tată nici un an nu poartă
fără roșu rod nu am murit nu ou
m- ai mutat în cer veșnic amin
din amin în amin neșters în eres
din ani în ani
scoți draci contemporani

Comenzi

BRUMAR

TIMIȘOARA

str.A.POPOVICI nr.6

tel.: +40 744 787 959

office@brumar.ro

www.brumar.ro